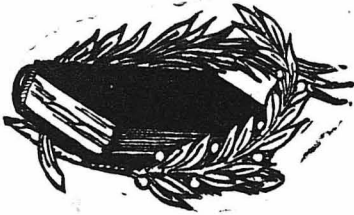

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΡΗΝ,, ΤΟΥ ΣΥΛΛΗ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μεταφράσεις ΜΙΧΗΛΗ ΑΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

"Ένας Καδής του Χαμαδάν έμείθωσ' ά- [πό έρωτα γιά ένός φτωχούσ κε- ταλωτή τήν κόρη [τήν πανώρηα"

τήν κνηγουόσ μ' όνειρα ό νόυς του γοργοφτέρωτα κ' έπαρκαλάει κ' έκλειγεν άπό τά κείνη χάρις : — "Άφ' όντας τό βεργόλιγγο από είδα κηραρίσι, πάει ή καρδιά μου, έκύλισε στα πόδια της; σά σκλάβοι' τά μάτια τη; τό όλόφλογο μου έχόσαν μέσα λάβρα, κ' ή έρημ ψυχή μου έπασ σά βροχία τη; τά σβόση. "Άν όθες γιά νάχησάντοσε δική σου τήν καρδιά σου, σι δάλα σρικτά τά μάτια σου και σβόσε τή ματιά σου. Νά σέ ξεχώσω δέν μπορώ, όπου κ' άν βρισκόμμαι, σκληρόή, και μοιάζω φειδι άκίφαλο που πετά νά στροφή δέν μπορεί. Μιά μέρ' άπαυτήθήκαμε σό έδω τό σοδάκι"

κ' έκείνη, που είχαν άκουστά τή γνώμη του Καδής, χωρίς σολάβρια κ' έντροπή, άκόμα πριν τόν δει, μέ πεταρας τόν σταμάτησε και μέ βρισιές φορημάκι. Και λέει έκείνοσε σά σοφά, που τό ήταν συντροφιά :

—Γιά έδός τήν ζαγαριά τής νιότης τής πεντάμορφης; μέ τόυ θωμού τήν κάμια, που σόαν φρουδών μαζώνεται τέχνογαμρέν' σβλάκρια. Και τ' άκουσα που έπλεσαν στής Αραπιάς τή χώρα : Σουλιά από τήν άγάπη σου όλόγλυκ' είν' όπάρα. Γροθιά άπ' τό χεράκι σου σόυ άμοιρό μου στόμα από ψωμί σόυ χέρι μου γλυκίτερο είναι άκόμα. "Η πεσομάτάρη ή κάμια σου κ' ή άγκαθίαν ή μάτια μπορεί ν' άντίσει σ' εσδοιάς κ' άγάπης καλωσύνη" κ' οί βασιληάδες που μιλών μέ άγρια περηφάνια μπορεί κρηφά σά σήθια τους νά λαχαρούνε ελγήνη. Είναι ένω πριν νά γενή τό τροφαντό σταφύλι' θέλει λιγάκι ύπομοιή κ' είνε γλυκό σ' άχέλι. Είπε κ' έξαναγέρισε στή θέση του Καδής και οί γραφειάδες έπασαν σά πόδια του, όλο ένουα : —Σχώρησε μας, του είπανε, άρέντης μου, έπειδή

ό' άνοίξαμε τό στόμα μας, που δέν τό θέλει ή εύγένεια. Μά τό προστάζει ή άγάπη μας γιά σόνανε κρηφή, άν κ' είναν οί σοφοί :

Στου κάθε λόγου μη ζηή; νέ μηξ; τό κρύφια βίθη και λάθος είνε άν μεσάιτής; πών δυνάτοιν τα λέθη. Μά σού χρουσόυν οί δοίλοι σου χάρες πολλές; άς τωρα και σέ κρηδώνουν ά, δέν πουν τί κρηπει; τέτοιαν όρα : Τριγύρω στή λαχτάρα σου μη φέρνης; τό κορμί σου. του πόδου εκαναόπλασε τό πλοιστό τό χαλί' είν' ή σερρά σου άτίμητη κ' ή θέσις σου άψηλη και μη μέ λέρα του κορμιού λερώνης τήν τιμη σου. Την είδεις τήν άγάπη σου και τί μακό σου θέλει!... Τον άτιμο γιά τήν τιμή του τίμισι τί τόν μέλε; Πολλάς φορες γροάπατα τρανά και τιμημένα άπ' έχθρική καταλλάδιαν έπήγανε χαρένα.

"Ήταν τά λόγια γκαρδικά, που βγανονουν μόνον φίλοι, και ό Καδής; έπαίνωσε τά μπιστερια κείνη : —Στή συμβουλή σα, δέν μπορεί κανέννας ν' άπαντήση. Κ' είνε τής κρήσις ό άγχός γιά μέ δική σας κρήση. Μά...

"Άν τήν άγάπη σου ζητούν μέ συμβουλές δέ σβόσουν, κούτα μη λένα ψέματα και σέ παρασοκνηόσουν. "Όσο κ' άν θέλεις βρίζε με γιά τή βθεσιά μου άγάπη. Ποιέ ν' άσπρίσις δέν μπορείς τό μαθού τόν 'Αραπί. Είπε κ' άνθρώπος; έστειλε νά πάνα γιά νά έβούνε τί γίνεται ή άγάπη του και νάθθουν νά του πούνε. Κ' έδωκε δαρα άτίμητη; γιάτι ό σοφς τό γράφει : "Όλωζει μέσ' τήν ζαγαριά του κόρμου άπ'ουό χουσόφι, έχει και χέρι δυνατό και πάλι όποιος λαχη κ' έχει νά μέσ' άδύνατα, κανέν' αυτός δέ θάχη Τό κάθε τί σπου χροσφοιού κρηφά τήν λάμψη σκούβει, κ' ή μπακίριενα ή ζαγαριά, που τήν άλήθεια κρηβει, Τέλος μη νύξ' άντάμοσε μ' έκείνη κ' άγαπούσε... Μ' άπ' άρη σ' άρη στή σιγηλιά ό κόρμος διαλαλούσε, πώ; μεθωμένος, άγκυαλιά ό Καδής; και τίγγαλοδύ δέν εκοιμώταν! κ' έλεγεν έκείνοσε κ' έπαγουόσε : Τή νύξ' αυτήν ό πεσινός; έσε μου, άς μη προστάξη σ' τήν όρα του νά κρηξή

κ' άκόμα δέν έχόρητασεν ή ανοιχτή [αγκαλιά... από γλυτά φιλάκια... Τής γής ή άνταρα όταν κλεισόδ έχη [τό μάτι, έξυπα μήν πάη άνάφελ' ή ζωή μη βλάνετα [γε μ' άργόπια.

"Όσο άπ' τ' άψηλο του τζαμισ δέν άκουσθη νά χούσ τό κρηινό τραυόθι του τό στόμα του δερβόση, και σόυ σοράί του 'Αταβίη μέ τά πολλά κρηφάσια, άπ' τή τρανή χουσόπορα δέ παίζονε τά τάσια, τρελλός είν' όπου ξεκολλή τάχόρηγό του άχέλι άπ' άλλε άχέλι κόνικου σάν κόνικου σταφύλι, τάχα γιάτι έφάναξε μέ κρησιό κρημάρι από μακρά άναφέλεστα κανένα πεσεινάρι!...

"Έτσι γλανεύθσαν ό Καδής, κ' ένως μπιστός του μπαινεί : —«Σήκω και φύγε γρήγορα' γιάτι ό έχτροί κρημμένοι σέ κρηολόγησαν παντού μέ χίλια παραμύθια,

—άν κ' είναν τήν άλήθεια.— Και θέλει άπόφασης σοφής νερό άπ' τού τό τή βρούτι, πριν νά φουνηώση, τ' φωνιά τή; παρηχής νά σβόση. Γιάτι, άν θερείψη ως άθριο, θά κήνη πέρα ως πέρα τόν κόσμο...»

Κ' είναν ό Καδής μέ γέλοιο στή φοβέρα : —Σάν χόση σόυ κνηγι, του τά νύχια τό λιοντάρι, άν του γανυόζή τό σκυλί, τί θγαίνει; θά τό πάρη; Γύρνα και τής άγάπης σου κ' να γλυκά τήν δυη' Κι' δσ' τόν έχθρό τό χέρι του δαγκώνοντας νά κόψη. Την έδα νύχια έπλεσαν του βασιλιά, από ζήλεια : —Τέτοια άμαρτία εγένησε σά τίμα σου βασιλεια. Πέξ, τί προστάζει νά γενή;

Κ' έσυλλογίσθη μόνος : Είν' ό Καδής που φοίνενα και δόξα του αίνος. Μπορεί και νάνα γένημα έχροψη που δέν τον θένε, και δέν πιστεύω άν δέν έδω. Γιατ' οί σοφοί τό λένε : Ποιέ μη φέρνης γρήγορο τό χέρι σόυ σπαθί σου, μη τό δαγκώσης έπειτα από λυλή, συλλογίσου. Κι' ό βασιληάς αυθενά μ' ένα μπιστό τον πάει σόυ μερος όπου ό Καδής; γλανεύοσε και κρητάει :

"Ήταν άκόμα τό κρηι μισάναστο' σπασιμένα γύρω ποτήρη και κρησιά έδω κ' έκει χυμένα και πλάδ σην άγάπη του, γέρω άπό τρέλλας δεικνω, σάν κρησμένο τον Καδής σού μεθισού τον ύπνο. Τόν έξυπνάει ό βασιληάς; γλυκά κ' άγάλι άγάλι :

—«Σήκω κ' ό "Ήλιος κρηβόλα» και ό Καδής στωτά : —Σί' από που τάχα κρηβόλα;» και λέγει ό σήγας πάλι : —«Άπ' τήν ατίνια 'Ανατολή» και λέει ό Καδής, σιωπητά :

—«Δόξα σου, 'Αλλάχ, γιάτι ή χροσι τή; μετανόιας ή πόλη είν' άνοιχτή, ός τό λάλησαν τά λαρευμένα κείνη : «Η πόλη τή, συγχώρησης ποιέ δέν θέλει κλεισεί, δ; όπου ή 'Ανατολή δέν είν' από τή δύσι.»

Στήν άμαρτία μ' έφρασαν δού όρμου άγάλι-γάλι : κρημοριά τή; τούχη μου κ' άμεμλο κρηφάλι. Μοβ κρηπει κρηδία βαρού, άρέντης, που θά όρίσης, μέ μέ κρηδεις κρησιόρα άν δέν μέ κρημορήσης. Και λέει ό βασιληάς : Κρησις τί βγαίνει άν μετανιοκώνη τήν όρα που ό θάνατος τρηγύρω του φτερνάει, ό κληφτης; παιδ σά δέ μπορη νά όρηξέ τό σκονιά του, τί λογορράδες τήν κρησά, πριν νά κρηξή δική του ;

Στόν άψηλό τόν άνθροπω μέ τ' άψηλό τό μπόδι πέξ του ; «άπ' τού δέντρον τόν κρηπό, δειβάτη, τράβα χέρι. Γιάτι ό κωντός, κ' άν τού τό πής κ' άν όχι, δέν τόν κρηπει, μία που δέ φτάνε σόυ κλαδι τό χαμηλό του χέρι. Δέν έχει παιδ συγχώρησι τέτοιο άμαρτίας γλάνετι...

Τόν λόγου δέν άπόσασε και τόνε πών ό άλλου... Μά εκείνοσε : «Κάτι θέ νά πώ γιά δόξα του άρέντης. Κι' ό βασιληάς κρηστώταζε νά τόν άφρησούν πάλι :

—"Άν σέρνης τό μανίσι σου μέ καταφρόνια, έπάνω έγώ τό χέρι μου κολπά σόυ τίμισι σου ποδάρι κ' άν είν' τό κρημα του βαρυ και γράφη νά κρηάνω, μου μένε έλαπια άθάνητι του βασιληά μου ή χροί. Κι' ό βασιληάς άπάντησε ; —Τά λόγια σου τά τόσα κ' ή κρησι κ' ή κρησιενοση σά μεγαλώνουν κρηός μου, μέ θά ήταν τρέλα γιά νά μέ και γιά μακό του κόρμου, νά σβηθέ τού Νερω νά γραφάτι γλυκολάουσα γλωδωσα. Προστώτα νά όριζουσε από τό κρησορο πέρα, νήσαι στωές άλλου; μεθώμη και τού κρηου ή φοβέρα. Και τού άποκρίθηκ ό Καδής; : —"Άστρον που δόξα χύνε, στω άρχοντιό σου έζητα τήν λυσίον αυτωχία' δέν είμαι ό κρηώτος, που έπασ σά τέτοια μη δ' μαρτία' γκρημίσω' έν' άλλον και γιά μέ παρδά-γυμα νά γενή 'Ο βασιληάς έγέλωσε, και τού έδωκε τή χροί'

και λέει σινος γύρω του έχτρούς; που [εστεμνοσε σά χάρει : —"Όποιος κρηβεί σόυ δρόμο σου τά [έδια του τά κρήη, άς μη γυρίζη νά κρηξέ τού γείτονα [τό λάθη. Μεταφρ. Μιχαήλ 'Αγυροπούλου

